

หมู่เทพยดาทั้งหลายจะสิ้นอายุจากเมืองฟ้านี้มี ๔ สิ่ง ๑ หนึ่งชื่อว่าอายุขยะ
สิ่งหนึ่งชื่อบุญญขยะ สิ่งหนึ่งชื่ออาหารขยะ สิ่งหนึ่งชื่อโกธพลขยะ(๑) แลพิวเทพหมู่ใดได้
กระทำบุญแต่หลังมา แลสิ้นอายุสมในชั้นฟ้าตนอยู่นั้นแลไปเกิดในชั้นฟ้าเบื้องบนก็ดี
แลลงมาเกิดในชั้นฟ้าเดิวนั้นเล่าก็ดี ดังนั้นชื่อว่าอายุขยะแล ผุ่งเทพยดาอันได้กระทำ
บุญแต่ก่อน แลได้ไปเกิดในเมืองฟ้า แลอายุสมเทพยดานั้นปมิถึงกำเนิดโดยอายุเทพยดา
ในชั้นฟ้านั้น แลบุญเทพยดานั้นหากสิ้นก่อน เทพยดานั้นก็จุติจากสวรรค์นั้นไปเกิด
แห่งอื่น เพราะว่าบุญสิ้นดังนั้น เรียกชื่อว่าบุญญขยะแล เทพยดาลางจำพวกอยู่หลั่น
สนุกินด้วยนางฟ้าแลลิ้มกินอาหารทั้งหลาย เทพยดานั้นก็สิ้นชีวิต แม้ลิ้มกินแต่กาย
ดังนั้นก็ดี ลิ้มกินแต่เพราเดียวดังนั้นก็ดี แม้มาากินเมื่อภายหลังได้แลร่อยคาบก็ดี
ก็มีอาจคงชีวิตคืนได้เลย เหตุว่าเนื้อของเทพยดานั้นอ่อนอุปมาดังดอกบัว แลเอาไป
ตากหน้าศิลาเมื่อแดดร้อนนั้น วันหนึ่งยังค้ำแล้วแลเอามาแช่น้ำเล่า แม้แช่ไว้นาน
เท่าใด ๑ ก็ดี อันว่าดอกบัวนั้นก็มีอาจคืนสดชื่นมาดังเก่าเลย แลมีดังฤๅไซ้ ตัวเทพยดา

อดอาหารแลตายนั้น แลเทพยดาทั้งหลายตนใดสิ้นชีวิตด้วยประการดังนี้ได้ เรียกชื่อว่าอาหารขยะ แลเทพยดาลงจำพวกเห็นเทพยดาตนอื่นเป็นดี แลมีศธาคักดียิ่งกว่าตนก็มีใจริษยา และมีใจโกรธก็บังเกิดถ้อยความถั่งเถียงกันแลด่าทอกัน เทพยดาทั้งสองนั้น ถ้าแล้วผู้ใดก็ดี แลผู้ใดอดได้บมิได้โกรธได้ เทพยดาทั้งหลายนั้นมีชีวิตคงอยู่แล เพราะเหตุใด ? เพราะเหตุว่าใจของเทพยดาผู้โกรธนั้นเป็นไฟแลใจของเทพยดาผู้มีได้โกรธนั้นเป็นน้ำแลไปดับไฟคือใจเทพยดาผู้โกรธนั้นเสีย จึงคงชีวิตอยู่เพื่อตั้งนั้นแล ถ้าแล้วเทพยดาทั้งหลายสองตนนั้นต่างคนต่างยอมตั้งความโกรธต่อกัน แลมิได้อัดกันต่อด่าต่อเถียงกันตั้งนั้น อันว่านางฟ้าทั้งหลายที่เป็นบริวารทั้งสองฝ่ายนั้น เขาเที่ยวยอมสยายผมเขาลงแล้วก็ร้องให้ทุก ๆ ตนแล เทพยดาทั้งสองนั้นตั้งความโกรธต่อกันตั้งนั้น อันว่าหัวใจเทพยดาทั้งสองนั้นก็เป้นไฟไหม้ตัวเขาทั้งสอง เขาทั้งสองนั้นก็สิ้นชีวิตตายแล แล้วเทพยดาหมู่ใดแลสิ้นชีวิตด้วยประการดังนี้ได้ เรียกชื่อว่าโกรทพลขยะแล

พิสัยของเทพยดาทั้งหลายนั้นฉันนี้ แม้ว่ากินอาหารได้ แลจะมีลามกอาจมมูตถูกดั่งมนุษย์เราท่านนี้หาบมิได้แล เทพยดาอันจุติจากสวรรค์และมีสมถดั่งมนุษย์เราท่านนี้ก็หาบมิได้ ครั้นว่าจุติได้ ทั้งกายนั้นก็หายไปด้วยทีเดียวแล ผิดว่าเทพยดาผู้มีบุญนั้น ครั้นว่ายัง ๗ วันจะสิ้นชนมาพิริจะจุติได้ ย่อมอุบัติให้เห็นนิมิต ๕ อัน เห็นนิมิตดังนี้ได้แล แลเทพยดาตนนั้นก็รู้ซึ่งสมภาวตนจะจุติแลอันว่านิมิต(๑) ๕ อันนั้นฉันนี้ อันหนึ่งคือว่าเห็นดอกไม้อันมีในวิมานตนนั้นเหี่ยวแลบมิหอมได้ เพราะว่าแต่ก่อนนั้นหอมนักแล มิรู้เหี่ยวจึงรู้ด้วยดังนี้ ๑ นิมิตอันหนึ่งเห็นผ้าอันทรงอยู่นั้นใส่ดูหม่นดูหมองไป เพราะว่าแต่ก่อนบ่ห่อหน้ารู้หม่นรู้หมองแล้วผ้านั้นสุกใสงามอยู่ทุกเมื่อ แลรู้ด้วยดังนี้ ๑ นิมิตอันหนึ่งคือว่าอยู่สุขแล้วอุบัติหาสุขบมิได้ แลมีเหื่อแลไคลไหลออกแต่รักแร้ตน เพราะว่าแต่ก่อนใส่ย่อมมีสุขทุกเมื่อ เหื่อแลไคลบ่หน้าไหลออกจากตัวได้ แลรู้ด้วยดังนี้ ๑ (นิมิต) อันหนึ่งอาสนะที่ตนนั่งแลนอนก็ดูร้อนแกำใจ ดูแข็งกระด้างแกำใจ เพราะว่าแต่ก่อนบ่หน้ารู้ร้อนรู้แข็ง แลกระด้างแลมาร้อนแลกระด้างนัก รู้ด้วยดังนี้ ๑ (นิมิต) อันหนึ่งกายของเทพยดานั้นเหี่ยวแห้งแลเศร้าหมองหาวิเศษมิได้ดูจกก่อน แลให้เหน็ดเหนื่อยเมื่อยตืนมือแลกระสันโสด เพราะว่าแต่ก่อนตัวเทพยดานั้นมีวิเศษรุ่งเรืองงามทุกเมื่อ บ่หน้ารู้เศร้าหมองบ่หน้ารู้เหน็ดเหนื่อยเมื่อยตืนมือแลกระสัน รู้ด้วยดังนี้ ๑ (นิมิต)

อันว่าการณอันเห็นนิมิต ๕ อันดังนี้แลมีแก่เทพยดาผู้มีบุญแลจะจุติได้ อุปมาดังท้าวพระญาในมนุษย์อันจะพิราลัย แลให้เห็นนิมิตอุปมาดังอุปมานี้แล ส่วนว่า

เทพยดาทั้งหลายอันมีบุญน้อยหากอยู่หากจุติแล ส่วนว่าเทพยดาผู้มีบุญนั้น ครั้นว่าเห็น
นิมิต ๕ อัน ตั้งนั้นแล้ว อันว่าเทพยดาทั้งหลายอันเป็นที่รักตนก็ดี แลนางฟ้าทั้งหลาย
อันเป็นบริวารตนก็ดีย่อมมาสู่มาหาทั้ง ๗ วันนั้น แลมีทุกข์โศกสนทนด้วยกันแล้วก็ชักชวน
ไปเล่นสระและสวนที่สนุกนั้นเพื่อจะให้เทพยดาองค์นั้นเคลื่อนคลายหายทุกข์แล อันว่า
นางฟ้าทั้งหลายซึ่งเป็นบริวารของเทพยดาตนนั้นก็เฝ้ารอร้องไห้ทุกคน ๆ แล้วแลว่า
ดังนี้ จงทำว ธ มาเกิดในพิภพแห่งเดียวนี้เถิด ครั้นว่าถ้วน ๗ วัน จึงเทพยดาตนนั้นก็
จุติแล แล้วเทพยดานั้นก็ไปเกิดกายหน้าด้วยอำเภอบุญแล บาปแห่งเทพยดานั้นจะชัก
ไปเอง แลเมื่อแลว่าเทพยดาองค์นั้นพิราลัยแล้วตั้งนั้น อันว่าเครื่องสนิมอาภรณ์ของ
เทพยดานั้นหากหายไป แลตัวเทพยดานั้นก็หายไป แม้ฉันใดฉันหนึ่งก็ดี บัณฑิต
ปรากฏเลย

อันว่าคณะเทพยดาทั้งหลายแลมีสุขสมบัติปานดังนี้ไซ้ก็ดีแล แลว่ายังรู้สิ้นจาก
ความสุขสมบัติได้ อย่าว่าแต่มนุษย์เราท่านทั้งหลายและหมั่นคงแก่สมบัติ แลอายุสม
อยู่ได้เลย เหตุตั้งนั้นแล จึงองค์พระพุทธิเจ้าก็ดี แลพระปัตเตกโพธิเจ้าก็ดี พระอรหัน-
ตาชีนาสพเจ้าทั้งหลายก็ดีท่านจึงมิใคร่ปรารถนาแก่สุขสมบัติในสงสารนี้แล ท่านจึง
เสด็จไปสู่นิพพานสุข เพราะเพื่อตั้งนี้แล อันว่าเกิดมาแลจะได้สุขสมบัติในเทวโลกก็ดี
มนุษย์โลกก็ดี เพราะเหตุได้กระทำบุญแต่ก่อน และประกอบด้วยไตรเหตุ ๓ อันหนึ่ง
ชื่ออโลโกเหตุ บัณฑิตโลภเพื่อจะเอาสินท่านผู้อื่น อันหนึ่งชื่ออโทโสเหตุ เหตุว่าบัณฑิต
ซึ่งเคียด บัณฑิตรู้คุณหมุมคุมโทษ บัณฑิตริษยาแก่ท่านผู้อื่นแล อันหนึ่งชื่ออโมโหเหตุ เหตุว่า
บัมิหลง แลบัมิได้กระทำการอันเป็นบาป แลเฝ้ารอสมควรกระทำการอันเป็นบุญเพื่อเหตุ
๓ อันดังกล่าวแล้วนี้จึงมียศศักดิ์แลสุขสมบัติเพื่อตั้งนั้นแล อันว่าบุญทั้งหลายแลจิตจะ
เป็นบุญนี้ ก็มีใจทั้งหลายได้ ๑๗,๒๘๐ ดวงดังกล่าวก่อนนั้นแล กล่าวถึงสวรรค์อันเกิด
ในนภามหาจักรภูมิอันเป็นฉัฏฐภันท์โดยสังเขปแต่เท่านี้